

Norrøna brúgvín millum Føroyar og Hetland

Oddagrein

TÁ Norðuratlanthavsins hvíta drottning, „Norrøna“ stevnir inn á Havnina, plagar at verða tíkið til, at summaríð er komið. Mánadagin kemur Norrøna til Føroya á sínum fyrsta túri í ár. Vert er at bita merki í, at Smyril Line hevur viðkað um sesongina við heilum tveimur vikum. Siglt verður eina viku fyrr enn í fjør og haraftrat eina viku longur, tá tað kemur út á heystið.

HARAFTRAT eru gjørdar rættiliga stórar broytingar á rutuni. Nú verður aftur farið at sigla til Hanstholm, og harvið verður eingin Esbjergsigling longur. Tað vil uttan iva bæði hava fyrimunir og vansar við sær. Tá DFDS gavst at sigla uppá Føroyar og Norrøna legði leiðina til Esbjerg, varð hetta hildið at vera skilagott, tí fyrri tað fyrsta var tað lættari at koma til og frá Esbjerg til restina av landinum. Harnæst varð met, at tú her lá tættari uppat meginlandinum.

NÚ avgjørt er at taka gomlu siglingina uppá Lervick í Hetlandi uppaftur, verður teinurin til Esbjerg ov drúgvur, og tí verður siglt til Hanstholm. Vit mugu bara vóna, at henda broytingin í Danmarksiglingini verður brúkarunum og sjálvandi eisini Smyril Line til vildar. At tað sum nakað nýtt verður farið at sigla uppá Hetland má so eisini metast sum ein avbjóðing. Ein hevði kanska heldur sæð, at siglt varð uppá Scabster ella Aberdeen, men hetta tókst ikki at bera til soleiðis sum heildarferðaætlanin er lögð. Tað var annars eitt ynski frá landsstýrinum um at fáa Norrøna at sigla uppá Hetland, sum m.a. gjørdi, at Smyril Line tók hetta stigið. Ætlanin var so at tað skuldi bota nakað um ta syrgiliga sannroynd, at nógv eftirspurda siglingin hjá Smyril uppá Skotland varð niðurlögð. Hvussu hetta fer at eydnast vil tíðin so vísa.

NÚ siglt verður aftur til Hetlands eiga vit at taka tað sum eina spennandi avbjóðing. Tað var tann tíð, tá sambandið millum Hetland og Føroyar var sera gott. Hver minnst ikki fótbóltsamstarvið fyrri bert at taka eitt dømi. Eingin ivi er um, at nógvir føroyingar fara at troysta møguleikan at vitja Hetland bæði fyrri at hitta vinir og kenningar og annars fyrri at siggja henda næsta granna okkara við sínum sereykennum.

SIGLINGIN hjá Norrønu uppá Hetland kann koma at kveikja liv í eitt bæði mentanarligt og vinnuligt samstarv. Hesum bjóða vit vælkomnum og vóna, at føroyingar og hetlendingar fara at troysta møguleikan at vitja hvør annan. Tað er greitt, at eisini hetlendingar koma at fáa fyrimunir av nýggja sambandinum til Føroya. Teir skulu vera so hjartaliga vælkomnir at vitja oyggjar okkara.

NÚ útlið eru fyrri eini oljumenning á øllum Atlantsmótinum tvs. á leiðunum millum Føroyar og Hetland er eisini greitt, at siglingin hjá Norrønu kann vera við til at byggja brýr millum hesar báðar oyggjabólkarnar. Hetlendingar hava fingist við hesa nýggju vinnu nú í mong ár, og tí hava teir heilt givið bæði vitan og royndir at lata okkum. Eingin ivi er um, at vit eisini hava nógv at lata hetlendingum. Hver veit um ikki eisini sjálvbjargnis og sjálvstýriskósín, ið stórar partur av føroyingum stendur fyrri, eisini kann vera við til at kveikja liv í aftur eina fjalda og fortongda hetlenska tjóðskaparkenslu. Hetta verður ikki sagt fyrri at leggja seg út í innlendis viðurskipti í Hetlandi, men tað er greitt, at eins og Føroyar vilja gerast meira sjálvstøðugar og minni heftar at Keymannahavn, so vil Hetland uttan iva eisini verða minni heft at London. Tað er eisini greitt, at tey ríkidømi, sum liggja í undirgrund Hetlands og Føroya eiga fyrst og fremst at koma fólkinum her búgva til góða.

LATÍÐ okkum brúka hetta høvið, sum Smyril Line og Norrøna geva okkum til at byggja upp nakað konstruktivt og positivt, bæði á tí mentanarliga og tí vinnuliga økinum. „Norrøna brúgvín“ hjá Smyril Line millum Føroyar og Hetland gerst veruleiki frá í komandi viku. Vit ynskja henni góða eydnu.

Sosialurin

Kæri Jens Erik bróðir

Deyðin liggur á okkum øllum. Tað er hættsligt at liva, tí vit doyggja av tí. Eg fari ikki at spyrja hví, tú skuldi vera deyðadømdur í tvey døpur, døkk ár, og at tú betur enn nakar annar visti, hvagar tað bar. Tú vart deyðadømdur av somu pest sum kona mín. Bara tíðin grøðir hetta djúpa skarð, sum er høgt í mína tilvitsku, men sorgina sleppi eg aldri undan at bera. Tað er svárt, tungt og hjá mær eingin meining í.

Teg, Jens Erik, fari eg at minnst fyrri alt tað góða, tú vart fyrri meg, tíni tiggju eftirsitandi systkin, konu tína, Maritu, tíni trý deiligu børn, Zacharias, Elspu og Petur Elias, og tíni deiligu barnabørn.

Eg fari ongantíð at gloyma, at tað aldri var eitt einasta ílt orð okkara millum.

Eg minnst barnaárin í Sandavági, tá ið eg gekk í skúla har. Eg minnst allar summarfrítíðirnar í fiskinum, síldini, natúrini í tíni vøkr oyggj. Eg minnst mín fyrsta ungdom har vesturi í Vágum, sum var mítt annað heim, eins og tað var annað heimið hjá fleiri av tínum systkjum.

Eg minnst sluppinnar, Elisabeth og Doceu, Reynstind, Helderstind, Giljan, aftur Reynsatind, handilin, mjólkhusið, pakkhusið, turkhusið, lastbilin, Fordin, Triumph motorsúkluna, seiðabergið, sandflundrunar, vinfólkin, tíni ár sum bygdarráðsformaður í Sandavági, ja, alt, sum gav mær ein so ríkan barndóm og ungdom í reiðrinum hjá mostur og Zachariasi.

Eg minnst, tá ið vit báðir vóru til skips í Grønlandi, hvussu tær longdist heim til Maritu, sum tú giftist við sama árið.

Eg gloymi aldri teg sum tann gentlemaður, tú altíð vart. Eg gloymi teg aldri fyrri tín alsk til musikk, tíni mongu ár sum organistur í Sandavágs kirkju, sum eg var so góður við. Eg og mong við mær fara ongantíð at gloyma títt sermerka gestablíðni, tín trúskap, títt vinahag.

Sig ikki at eg siti her og skammrósi tær, tí eg og mong við mær vita, at tað, sum eg skrivi her, er sannleikin og bara sannleikin.

Øll sum hittu teg, minnst tín humor, títt eyðsýnda vit og skil, títt innlið í lívsins viðurskipti, tína eyðmýkt. Eingin okkara fer nakrantíð at gloyma ta strongd og ta eyðmýking, tær var fyrri, tá ið tú einsamallur mátti lúta í stríðinum við tað ráa peningavaldið. Tíni menniskjansligu dygdir stóðu altíð í einari bjartari glæmu.

Karmurin, sum Marita og tú skaptu um tykkara heim og tykkara børn, brotnaði heldur ikki, tá ið tit noyddust at flyta til Sørvágs at búgva, tí fíggarlig rúmd var ikki longur fyrri tykkum í Sandavági.

Tá ið tú fórt so dyggiliga á húsagang sum nakar, gleddist tú, hóast illa sjúk, um smálutir. Tað vísti einaferð med alla títt góða lyndi. Ongantíð vart tú há-

stórir. Til tess vart tú alt ov klókur.

Góða Marita. Óneyðugt er hjá mær at siga tær, hvussu tú hevur tað nú. Tú situr eftir sum einkja, og eg eri einkjumaður. Vit hava nakað at tosa um, og vit hava mangt gott at minnst.

Tað gleddi meg, tá Petur Elias uttan fyrri kirkjuna eftir jarðarferðina segði, at í Sandavági er hann upp-vaksin. Sandavág er hansara heimbygd, og nú hevur hann keypt hús í Sandavági. Zacharias hevur tey gomlu húsini hjá mostur og Zachariasi. Vit hava ikki mist okkara stóð í Vágum. Tí koma vit altíð aftur. Gloymið ongantíð, at minnið um okkara kera bróður er so sterkt og livandi, at tað fer aldri at kámost.

Hetta vildi eg sleppa at siga tær, góði Jens Erik. Øll tíni tiggju systkin elska teg og minnst teg, so leingi okkum er unt at liva.

Beiggi tín Sonne

Lesarabrøv

Viðmerking til Óla Jacobsen viðv. aktivering av arbeiðsleysum

Fyrst av øllum, so høvdu tú og Høgni Joensen bert eitt óformelt frát við meg og skrivara felagsins hesum viðvíkjandi.

Fyrri tað næsta, so heittu vit á teg dagin eftir, at tú í Degi og viku var farin út við tínum hugsanum hesum viðvíkjandi, um at fáa skriv-

ligt frá tær, at hetta ikki kom at nerva arbeiðsøki hjá limum okkara.

Hvat viðvíkur aktivering av arbeiðsleysum, so er tað ikki nokur nýhugsan, men hevur verið arbeitt við hesum í fleiri ár. Tað ið er nýtt er, at ein fer út í fjølmíðlar-nar við einum boðskapi, ið

gevr fólki ta fatan, at vit hava góðtikið nakað vit ikki einagang hava samráðst um.

Viðvíkjandi skrivinum vit fingi úr landsstýrinum, so er tað heilt greitt, at um vit skulu samráðast um eina loysn framvið, so skal nú verandi stóði hjá limum

okkara ikki broytast, also góðtaka vit ikki nakað tos um fleiri sparringar innan okkara øki, tí tá er tykkara lyfti longu brotið.

Tórshavn 22. mai 98,
Vegna Heimahjálpara-
felag Føroya
Ása Djurhuus